

Vári Csaba
FÉNYKÉPLÉT

Fekete-fehéren születtem!
Nézegetek pár régi fényképet.
Olyan vagyok, mint az ólom, a hamu.
Fajsúlyban sem tehetsz különbséget.
Mindenki fekete-fehér rajtuk,
hiába mosdott meg és öltözött ki
a bliccidőhöz igazított mosolyra.
Van, aki a bánatot is öröklí.
Akkor nem színekben láttunk,
dokk, szupra, zsörsze, velúr: anyagban.
Nem színleltük a szegénységet.
Valódi volt a szégyen is, vasalatlan.

Talán nagyon drágák lehettek még,
vagy sorba kellett értük állni,
mint a mindennapi fejadagért.
Ezt nem lehet kitalálni, –
77-ben még nem is voltak színek.
Fekete-fehér világ volt, félttem, fáztam.
Árnyalatok szóba sem jöttek.
Egyetlen könyv volt az egész házban,
mint egy háborúból őrzött medál,
amire nem is emlékeztem eddig –
egy szívembe csúsztatott fél remény.
Csakhogy az ezüst feketedik!

A kettő összefolyt, színem: szürke.
Akit folyton megkeres saját bukása,
azt csakis az anyja szülte,
ki 30 évre belehalt a vajúdasba.
Azóta mind mocskosfehérebb a világ.
Varrónők szóhasználata és színe ez.

Létem fonákján csupa bogozások.
Ma már csak Isten, aki megnevez.
Fekete-fehéren szeretnék meghalni,
mint a hamu, az ólom, vagy ahogy
a képek, egyszer ha én is feloldódom –
szabadon, mint az ártatlanok!

SZÍVZÁRVERS

Mozdulatlanságukban is elevenek.
Lehet, csak az élmény álnok –
uralkodnak bennem a képek,
az átéjszakázott délutánok,

testben átéhezett éj-napok,
a bőrig kivékonyult szerelmek.
Magára maradt minden mondat.
Hajnalra az *egylét* mindent elvett.

Amit kellett, tán megküzdöttem mind.
Ebben alkonyodtak napjaim rendre.
Évek gyűltek meg így számolatlan,
laktanyát vertek az emlékezetbe.

Egyvalaki lehetett volna társ.
Fénykép sincs, ahogy vele állok.
Van fájdalom, ami tisztít, mint a sírás.
Ragyogok, csak redőzik a ráncok!